

Pozgir I

Звісно, босоніжки на високих підборах я взула даремно. Подумала про це одразу, щойно вийшла з рейсового автобуса. У його вікні ще пів години тому я меланхолійно споглядала морські хвилі, що повільно набігають на берег. Траса тоді проходила зовсім поруч з узбережжям. Але потім автобус звернув на запилений путівець, і більше не стало видно моря.

Потяглися луки, поки ще зелені під сонцем, і втомлена трава на узбіччях. Сонце цього року почало смажити немилосердно вже з весни. Батько казав, що таке спекотне літо — а очікувалося саме спекотне — добре для вина. Але для мене це було погано: спеку я завжди ненавиділа. Ненавиділа спітнілих людей у маршрутках, до яких у години пік мимоволі доводилося тулитися. Бр-р-р. Ненавиділа задушливий офіс, де жадібний власник нашої агенції не хотів установлювати кондиціонерів. І ненавиділа спітнілу себе, коли треба було йти на зустріч після полудня. Бо тоді доводилося шукати найближчий до місця зустрічі туалет, щоб перед візитом до потенційного клієнта вмитися прохолодною водою, сяк-так висушити серветками вкриті потом улоговинки на спині й під руками...

Але, слава богу, офіс, місто і спітнілі попутники скоро залишаться позаду — у мене була відпустка! Правда, не те щоб відпустка очікувалася веселою і розкішною. Зате я її отримала. Мій начальник, він же власник івент-агентства

«Серпантин», Василь Сергійович Чижик (дідько б його вхопив) не любив витратитися не тільки на кондиціонери. Він також не любив відпускати працівників в оплачувану відпустку.

Та все ж я примудрилася відпроситися на тиждень у неоплачувану. Батько навесні довго хворів, і тепер попросив відвідати його й допомогти на винограднику. І хоча наші з ним стосунки були не те щоб зовсім безхмарними останнім часом, я погодилася приїхати. Тим паче, це була гарна нагода вирватися зі звичного кола життя. Я крутилася в ньому постійно, наче білка в колесі, і дуже втомилася.

Тішило одне: відпустку я проведу біля моря. Я там народилася — у маленькому містечку біля «найкращого у світі синього Чорного моря», як любив повторювати батько. Чомусь вважається, що ті, хто народився й виріс на морському узбережжі, не надто цінують цю обставину. Але я море любила завжди, хоч воно й було невід'ємною, і через те навіть банальною частиною мого життя. Трясучись у задушливому салоні, я мріяла, що скоро порину в теплі води мого рідного моря.

Нарешті автобус натужно чхнув і зупинився.

— Веселе. Стоянка двадцять хвилин! — утомлено повідомив водій і відчинив двері. У Веселому була перша тривала зупинка після дороги з пустельними узбіччями під жарким літнім сонцем. І пасажирки, і водії були раді вийти із салону, розім'яти ноги та вдихнути свіжого повітря.

Я підхопила невелику дорожню сумку зі своїми речами та столичними гостинцями для батька й вийшла на вулицю. Просто «супер»! «Свіжим» повітря назвати можна було лише умовно. Друга дня, температура навколо — градусів сорок, напевно. А може, й більше. На вулиці смажить, як у печці.

— Господи, ще ж навіть червень не почався! І як там далі буде? Від такого сонця вся городина повигорає,

не встигнувши зійти. Що воно у світі коїться, — немов підслухавши мої думки, похитала головою старенька з порожньою корзиною в плямах червоного соку — напевно, возила полуницю на міський ринок продавати.

Чемність змусила мене підтримати діалог і погодитися з попутницею:

— Так, спека страшна!

Та далі заводити розмову не хотілось, хоч жіночка вже зацікавлено мене розглядала й, очевидно, уже намірилась питати, нащо я приїхала в ці краї.

Не люблю пустих розмов із незнайомими людьми й намагаюся їх уникати. Може, тому мене багато хто вважає зарозумілою й надто гордою, аж пихатою, непривітною до «простих людей». Та мені байдуже. Хочу лише вберегти свій внутрішній спокій від втручань ззовні — надто високою ціною мені ця рівновага дається. Тож я не «непривітна». Просто не маю енергії на пuste.

Я відійшла убік і розирнулася навколо. Біля сільської автостанції притулилося кілька автобусів. Неподалік, на стоянці для іншого автотранспорту, було не більш ніж із десяток легковиків, але батькової машини я не помітила. Тричі обійшла стоянку в пошуках сірого пікапа, та нічого схожого не виявила. Набрала номер батька:

— Тату, привіт. Я приїхала. А твоєї машини ніде не бачу.

Батько відповів похапцем, радісно й водночас трохи стурбовано:

— Здрастуй, Маргаритко! Слава богу, доїхала, я дуже радий, що тебе побачу. Та в мене новини не дуже добрі. З машиною невдача, не заводиться стара шкапа. Ти з Майєю?

— Ні, залишила на Ніну. Я ж усього кілька днів у тебе побуду, навіщо їй по цій спеці тягти...

— Добре, що одна, було б вам зараз сутужно вдвох. Я вже зневірився із цієї машиною возитися. Не уявляю навіть, як би ви там страждали, на тій автостанції, —

почав журитися він. — Ну, я все-таки спробую завести пікап, а ти поки що пішки вирушай мені назустріч, доню.

Ну от, як знала, що щось піде не так! Це все через кляті підбори. А тепер ще чухкати в цих босоніжках розбитою ґрунтівкою.

Зітхнула, дістала із сумки сонцезахисні окуляри й звернула на вузьку вуличку ліворуч від станції. Скоро ґрунтова дорога вивела мене із села під оптимістичною назвою Веселе, трохи попетляла між садів і рівною стрілою лягла на південний захід.

Згодом невелика тінь від дерев закінчилася. Далі шлях лежав між широкими ланами, відкритий щедрому південному сонцю. Та зараз мені ця щедрість заважала, перспектива йти пішки немов посеред пустелі була геть не радісною. Я зупинилася, дістала із сумки футболку, склала вдвічі й поклала собі на голову — може, хоч так зможу уникнути сонячного удару. Або якщо й не уникну, то це хоча б станеться не надто швидко.

Хвилини за п'ятнадцять нарешті показала розлога верба — старезне дерево й велика тіниста галявина навколо нього були своєрідним оазисом на цьому шляху. Верба росла на узбіччі чийогось великого городу, і тут завжди можна було зупинитися й перепочити в затишку густої тіні. Тому дереву було, напевно, років сто чи двісті. І подорожні завжди подумки склали шану господареві поля, який не спиляв її, а пожалів — і вербу, і подорожніх, хоча вона відбирала в городу квадратів тридцять корисної площі.

Дістала із сумки поліетиленовий пакет, поклала його на землю, сіла й, нарешті, змогла простягнути ноги, умосившись на цьому імпровізованому ложі. Зняла обридле взуття і з насолодою поворушила пальцями. Хвильку повагалась — і лягла на траву, підклавши під голову футболку. На мить заплющила очі. Сонце, просвічуючи крізь мереживо вербового листя, мерехтіло маленькими іскор-

ками. Вітерець пестив щоки, грав волоссям біля скронь. Тільки якась настирлива комаха густим басом дзижчала біля самісінького вуха: ж-ж-ж, ж-ж-ж. Я змахнула рукою, намагаючись її відігнати — і прокинулася.

Дзвонив мій телефон. Я різко сіла — навіть голова запаморочилася. У слухавці пролунав схвильований голос батька:

— Доню, ти де? Я так і не завів машину. А ти, за моїми підрахунками, вже мала бути вдома. Сталося щось?

— Та нічого, тату. Під вербою задрімала, — відповіла я і коротко засміялася.

— Ох, бідна, — зажурився батько. — Ну нічого, ти там рушай помаленьку... А я тобі супчику зварив... Увечері запечемо м'яса, вино хороше відкоркуємо. Тільки обережно, бо спека жахлива. Чекаю!

Думки ні про супчик, ні про вино мене не надихнули. Мріяла тільки про прохолодний душ і повне відро джерельної води, тому що вже давно допила невелику пляшку мінералки, яку брала з собою в дорогу. Ех, треба було на автостанції хоча б водички собі купити...

Я піднялася, обтрусилася із сукні кілька засохлих листочків. Поклала знову на голову багатостраждальну футболку, а взуття вирішила проігнорувати — узяла босоніжки за ремінці й, легковажно ними вимахуючи, вирушила далі в дорогу.

Земля була гладка й тепла. Йти босоніж по втрамбованому ґрунті, дослухаючись до безтурботного співу цвіркунів, ловити поглядом то метелика, то польову квітку, то колосок під подихом легкого вітру було приємно й... так по-літньому!

Я легенько всміхалася, долаючи крок за кроком дорогу додому. Та скоро мене знову здолала спека. І коли поруч пригальмувала попутна машина, я вже ледве пленталася по курній дорозі, насилу переставляючи ноги.

— Добрий день. Куди вас підкинути? — запитав молодий водій, опустивши вікно біля пасажирського сидіння.

Зупинившись, я без інтересу розглядала червоний пікап — цю модель кузова в тутешніх краях вважали кращою за всі інші. Ну звісно, це ж найзручніша машина для села. Навіть теличку можна поставити в кузов — і їдь собі! Але кузов на диво чистої машини був пустим, без телички, — я навіть крадькома в нього заглянула. Схоже, через спеку почала марити.

Повагавшись, чи варто заводити розмову з незнайомцем, усе ж вирішила проігнорувати правила безпеки. Бо цей незнайомец казав діло: мене конче треба було рятувати, тобто підвезти додому. Самостійно я навряд чи туди сьогодні доберусь.

— Добрий день, — привіталася для початку, а потім розкрила незнайомцю свою адресу: — Мені аж на край селища, вулиця Східна, два.

— До Івана Дмитровича? — невідомо чому зрадів молодик.

— До нього, — погодилася я, бо саме так звали мого батька. І насторожено спитала: — А ви з ним знайомі?

— Так, дуже добре знайомі. Та ви сідайте, утомилися, напевно, — і він широко відчинив переді мною двері.

Попри те що мені відчайдушно хотілося заскочити в салон авто і якомога швидше домчати додому, усе ж змогла втриматись і спочатку оглянути і салон, і водія. Бо раптом він маніяк, а в машині будуть помітні сліди його злочинів. Та салон був цілком охайним, без підозрілих плям і тому подібних ознак криміналу, про які люблять розповідати в серіалах. Хіба що на задньому сидінні лежали дві великі пластикові каністри й кілька пакетів із продуктами. Та я не дозволила своїй фантазії розігратися, натомість прискіпливо оглянула водія. Загалом він справляв якнайкраще враження. Це був цілком привабливий чоловік, на вигляд

молодший за тридцять років, та все ж сліди втоми на чолі не дозволяли назвати його «юнаком». Він усміхався мені широко й відкрито, ба навіть гостинно. А й справді, за моїх обставин салон авто здавався князівською розкішшю!

Зрештою, обережна думка про те, що «він, може, маніяк», слабо стріпонулась і щезла. По-перше, маніяки не їздять на пікапах, у робочих комбінезонах і з каністрами на задніх сидіннях. Так я припускала, бо досвіду спілкування з маніяками раніше не мала. А по-друге, мені було вже все одно, маніяк чи не маніяк — аби швидше дістатися врешті-решт до точки призначення, до прохолоди будинку, і до душі, і до води... До цілого відра води, яку я вип'ю великими ковтками...

Повагалася ще мить, обираючи де сісти — на передне сидіння чи на задне. Усе ж зупинилася на першому варіанті. Бо сісти ззаду, мабуть, не дуже чемно. Це ж не таксі, а вочевидь, добрий знайомий мого батька, і доведеться в дорозі вести з ним світську бесіду. Я подумки зітхнула. Взула босоніжки, які до цього так і несла в руці, поставила на задне сидіння сумку й нарешті всілася поруч із водієм.

— Дякую вам дуже, — щиро промовила, коли ми рушили. — Ви мене рятували від жахливої смерті, яка мене неодмінно наздогнала б — чи через спеку, чи через зневоднення.

Не відриваючи погляду від дороги, чоловік запропонував:

— Там у вас справа, унизу, є кишенька в дверцятках. Бачите пляшку мінералки? Пригощайтесь. Вона невідкрита, пийте без сумнівів!

Він промовив це так, наче прочитав мої думки про кримінал.

Без зайвих церемоній я негайно вхопила півлітрову пляшку й жадібно випила воду, насилу відволікаючись між ковтками на бурхливі прояви подяки: